

Juhász Ferenc

REZI BORDAL

Ne sírj ifjúság múlásán,
zúgó idő szárnyalásán,
bárhogyan süvít!
Húsos lombok mind elasznak,
hulldogálnak rőt harasztak.
Az öregség kövér hava mindent beborít.

Férfikor jön ifjúságra,
életed gyümölcsös ága,
az is elvirít.
Szírmát minden nap elejti,
táncát bármikép is lejti
évek rózsája a szélben, az is elvirít.

Tedd hát, amit tenni rendel
minden napod, türelemmel
végezd dolgaid!
Marad valami utánad,
ha nem marad, az se bánat,
hörböld dúdolván a borod, ha a bor vidít.

Nézd a rezi hegy üstökét,
zöld bozontját nyomja az ég,
rengő erdeit.
Ott ül esőboronálta
fején sziklakoronája.
Gőzszlopok tömődnek a dús fellegekig.

Paták kongatták a sziklát,
társzekerek vasabroncsát
nyögte a fahíd.
A tornyokban örök álltak,
hars kakasként kiabáltak,
s döngött tuloktól, bivalytól a felvonóhíd.

Testőrök, lányok, szakácsok,
íjjászok, fűrgé lovászok
sürgése volt víg!
Az udvaron szolga hemzseg,
hangyamódra cipekednek,
tömik a barbár-szakállú várúr vermeit.

Az erdőben vad futása,
sárga ebek csaholása,
kürt bűgött, őz rítt!
Urak, vitézek, vadászok,
szűz-perzselő tobzódások
helyét fölverte a gaz, ki veresen virít.

Mint a szörzet a hullából,
serked a kő-koponyából
a fű és sivít.
Gaz veri a csülök-nyomot,
nehéz kontyú kisasszonyok
flóráat csipegető kezét, könnyű lépseit.

Mulandóság? Fene bánja!
Csak így szép az élet, hát ma
éljed napjaid.
Ne sírj ifjúság múlásán,
zúgó idő szárnyalásán,
borod mellett hallgasd: szárnya csattog és süvít.

Szeletmey Miklós: Rezi, kőrajz, 1848

